

לפרשת שמות (1)

א. ספר שמות, המתאר לידתו של עם ישראל, פותח בניסיון להשמידו. פרעה חושש מן הגברים העבריים ומצווה להרוג את כל הבנים הנולדים. מי שיכולות לו הן דווקא הנשים: פועה ושפרה, יוכבד ומרים, ובתו שלו.

ב. (ה) ותָרַד בַּת פַּרְעֹה לְרַחֵץ עַל הַיָּאֵר וַנְּעֻרְתֶּיהָ הִלְכָתָה עַל יַד הַיָּאֵר וַתֵּרָא אֶת הַתִּבְיָה בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת אֶמְתָּהּ וַתִּקְחֶהּ: (ו) וַתִּפְתַּח וַתֵּרָא הִיא אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעֱרַ בֶּכֶה וַתַּחֲמַל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִי־לִדֵי הָעִבְרִים זֶה: (ז) וַתֹּאמֶר אֲחֹתוֹ אֵל בַּת פַּרְעֹה הַאֲלֹף וַקְרָאתִי לָךְ אִשָּׁה מֵיִנְקַת מִן הָעִבְרִית וַתִּיַּנֵּק לָךְ אֶת הַיֶּלֶד: (ח) וַתֹּאמֶר לָהּ בַת פַּרְעֹה לְכִי וַתִּלְךְ הָעֶלְמָה וַתִּקְרָא אֶת אִם הַיֶּלֶד: (ט) וַתֹּאמֶר לָהּ בַת פַּרְעֹה הִילִיכִי אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִינֵקְהוּ לִי וְאֲנִי אֲתֵן אֶת שְׂכָרְךָ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וַתְּנִיקְהוּ: (י) וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַתִּבְאֶהוּ לְבַת פַּרְעֹה וַיְהִי לָהּ לְבֵן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן הַמַּיִם מָשִׂיתִהוּ: [שמות ב, 5 - 10]

ג. בכיוו של התינוק מעלים מבת פרעה את היותו בן אויבים. מבעד לדמעותיו היא מצליחה לראות את האנושי שבו. לבה פתוח וידה מושטת אל אדם אחר, הזקוק להגנה. מי ייתן ונלמד ממנה גם אנחנו.

ד. ליטוף / אגני משעול

כולנו כאן -
אלה מאתנו החמים ומתרוצצים על פני האדמה
ואלה הקרים הטמונים כבר בבטנה -
צידי אושר ועריקי סבל
שהמלאכים מנדי בות או שעשוע, העניקו לנו רגע של בדולח,
ליטוף אור שמהי סח דעת יכולנו לחוש בו -
מתחבקים עכשיו זה עם זה כנאחזים
המצרפים אהבה לאהבה.

ואנחנו מתבוננים זה בזה
בפלאי הפנים שאין להם אח,
ונוגעים זה בזה
בפלאי האצבעות והכמתן הנבדלת מחכמתנו,
בחיוכנו הרחב ושינינו הרבועות
והאי-מחרחרות ריב
שאנו מגלים זה לזה,
במגענו המתרגש, החם והחושש
(כי הזולת תמיד הוא רושם עו מנשוא,
חידה שפתרונה מרמז רק במבטו
הנשקף כראי)

והחמלה -
הנשימה החמימה הנושבת ביקום,
מרככת את בשרנו הבהול תמיד קדימה
ומעלה את הבכי הכמוס, הפנימי,
כשמשהו מחרד הראייה שכבר נפער בנו
משהו משם תמיד
רואה,
רחום על היותנו אנשים,
חנון על השכמות שבה מתגעגעות למעוף -